

OVIDIU BUFNILĂ

OMUL VĂLURIT

roman

CÎȘMIGIU
books

Prefață

Ca intrigă speculativă într-o narațiune de largă desfășurare în timp și spațiu, romanul OMUL VĂLURIT de Ovidiu Bufnilă este un colaj de imagini din trecut, prezent și viitor, un colaj de nume celebre, publice sau uitate de lume, moravuri, atitudini, calatorii...

Lumea de pe Facebook trăind doar prin virtualul digitalizat este o formă de dezintegrare umană. Poți fi oricine dar nu tu însuși!

Cap de afiș, superstar în romanul OMUL VĂURIT este Pitoșkin, amprentat de Facebook și alte rețele sociale în fiecare consumator de virtual. Lipsa de identitate reală creează fantasmă, avataruri și furtul unui stick este furt de personalitate.

„Comedia Umană” în epoca selfie are portretele ei color, cu identități variabile. De la prințul Bibescu, regele Ferdinand, Mata Hari până la Alonso, „omul-liliac” sau multe alte nume celebre, totul se „amestecă” într-o supă universală, virtuală, sub o singură frază dorită: *Aș putea fi...*

Romanul lui Ovidiu Bufnilă scoate în evidență tocmai această teamă de a fi tu însuși alimentată permanent, peste tot, de surrogate publicitare.

De la „Comedia umană” a lui Balzac până la epoca selfie, personajele se perindă halucinant, trecând unele prin altele. Nu rămâne nimic din ele doar ideea de a căuta comoara reală a prințului Bibescu.

CLELIA IFRIM

Își făcea selfie cu un soi de plăcere nebună. Oriunde, oricând.

Pitoșkin, cine altul?! L-am văzut pe Facebook. Apoi, l-am întâlnit pe Twitter, acum Rețeaua X,. Era și pe Instagram. Pe Tik Tok, ce să mai vorbim, el, nebunul! Selfie de dimineață și până seara.

Ca și voi. Și voi vă faceți selfie, oriunde, oricând, ieri, azi, mâine. Da, sunteți chiar acum în București, pe Calea Victoriei, sau la Milano, sau în Maroc, sau în Bali, sau la Suceava, sau pe plajă la Sulina sau mai știu eu pe unde sunteți, poate în Peru, poate în Costa Rica sau poate în Japonia!?

Trebuie să fiți voi pe undeva, asta e sigur. Pe un vârf de munte, acoperit de zăpezi sau de ceață. Pe malul mării, o mare din care ies animale fabuloase și nebune și stranii. Pe o terasă, la cafea, ah cafeaua de Guatemala, de Etiopia, de Madagascar! Trebuie să fie un soare nebun și vălurit, soarele de sfârșit de mileniu. Îl căutați pe Bibescu, absolut sigur.

Știu eu, toată suflarea planetei îl caută pe Bibescu, e o chestie așa, legată de nemurire.

Ah, Bibescu! Stați, nu eu sunt Bibescu, nu vă luați după aparențe, bine, bine, putem fi prieteni pe Facebook, dar eu nu sunt Bibescu. Absolut deloc. Dar lasă! Stați pe o terasă la cafea, o cafea de zile mari, ce să mai vorbim! Vă gândiți la tot felul de lucruri, da, da, așa cum mă gândesc și eu la tot felul de lucruri și mă întreb mereu în ce fel mă gândesc eu la tot felul de lucruri. Unele sunt banale, altele sunt caraghioase sau sărite de pe fix, buclucașe, poznașe. Dar sunt gândurile voastre, nu-i așa?! Adică dacă vă gândiți la ceva, înseamnă că sunteți în viață. Sunteți încă în viață.

Și gândul acesta vă dă aripi. Ce credeți despre asta? E povestea voastră, nu-i așa?! E povestea pe care o spuneți cu nesaț de dimineață și până seara. Și povestea asta vă vâlurește neîncetat.

Și mie îmi place să spun povești. Asta e. Parcă vouă nu vă place să spuneți povești, uite-așa, de dimineață până seara? Povești siropoase, povești terifiante, povești lacrimogene, povești de necrezut, povești bombastice, zău așa. Spui așa, tot soiul de povești, până ce realitatea se confundă cu povestea, ziceți că nu-i adevărat.

Păi nu e asta plăcerea plăcerilor?

Drogul universal, povestea, să vezi și să nu crezi, ce să mai vorbim.

Adevărate sau nu, poveștile ne cuceresc fără drept de apel. Stau chiar acum pe țărmul oceanului și mă gândesc ce poveste să vă spun, să vă amăgesc, să vă cuceresc, să vă năucesc, să vă văluresc cumva.

Oceanul e exact ca în filme, ca pe Youtube, exact așa cum l-ați văzut ultima oară când v-ați preumblat prin Caraibe, prin Australia, prin Costa Rica, prin Guadelupe, prin Bali, știu eu bine. O balenă mă strigă pe nume, dar ce, eu am doar un singur nume? Un delfin îmi face cu ochiul, iese o caracatiță din valuri și-mi trimite bezele. Mă credeți, nu mă credeți, cam asta ar fi povestea, am un milion de nume, hotărâți voi care e numele meu!

Ce să faci cu numele tău în largul oceanului? Ești așa, ca un pește zburător, orbit de razele soarelui. Aș putea fi Alonso, omul-liliac, Bodowsky, criticul vehement al bisericii absolute, McYan, astrofizicianul melancolic, prudentul Tantore, filozoful contradictoriului, Rubons din Taleamaro, Abu Kadâr, Adervistoian, comerciantul de blănuri, Agamemnon, dirigintele poștei, Aghiman Cazabran, Andreas, directorul de la exploatările miniere subacvatice de sticlă, Arcibald, armurierul, arhiducele Von Bismark, avocatul Luigi, Brambulo, bancherul, colonelul Sharun, comisarul Terente, contele Monelli, doctorul Spiridon, domnul bărzuliu liliachizos, domnul Lubomir, directorul băncii comerciale, Eliodor Barazol, Emil, spițerul, fabricantul de cartușe din Alhombra, farmacistul Iamandi, filozoful Abstinian, Gaspar, măturătorul, Gingullo Baloas, împăratul Owagama, Klaps, antrenorul de la bazinul municipal de înot, marxiștii lui Gore, Matache, măcelarul măcelarilor, Maxim, profesorul de muzică, Miriadam Pararam, neprihăniții argintii din Alhombra, Obin Oba, părintele Elefterie, pelerinul Balthazar, Petra Petronius, savantul municipal, Pierre, bucătarul clubului nostru, Potloghin de la brutărie, pricoliciul de la Arsenal, primarul Barzulis, regizorul Borisov, Rudolf, frizerul fără foarfece, Vabral Hornicular, vicepreședintele Weinberger, Vivaldi, tambur-majorul, Zibin, comerciantul, Satalin, dictatorul din Bankusai, Brambolina, cântăreața de estradă, Eragula, femena sclipicioasă, femena zurlie, cea mai periculoasă din regat. Din care regat? Din Regatul Cerului, vezi bine.

Un ocean de nume, da, da un ocean de necuprins, imens, atât de imens! Parcă voi nu v-ați născut din ocean, cândva? Sigur că, îmbulzindu-vă la metrou, la Gara de Nord, nu vă simțiți ca un banc de pești strălucitori care țopăie prin valurile oceanului dar, vai, chiar așa sunteți, văluriți și văluritori, ce s-o mai ocolim?! Tot nu mă credeți? Eh, uite, tu, de colo, parcă mi-ai da dreptate. Sigur că îmi dai dreptate, viața ta e ca un

roman. Oh, nu un roman ieftin, comercial, cine a zis asta?! Nu. Viața ta e o înșiruire de evenimente serioase, sigur că da. Îmi aduc bine aminte, când mătușa Elvira i-a tuflit o înghețată primarului Bonifaciu drept în nas, uite-așa, îndată după mitingul de 1 Mai. Ce-am mai râs!

Parcă tu n-ai râde la faza asta?

Tu ce-ai de zis? Păi, cum să zici ceva când evenimentul ăsta te-a lăsat fără glas? Dar lasă evenimentul ăsta. Uite, tu, da, da, tu, de colo, de pe trotuar, tu, chiar tu, adu-ți aminte când, la Torino, carabinieri te-au luat drept un șpringar periculos și te-au canonit, uite-așa te-au canonit, n-o să uiți tu toată viața. Asta e, imaginația ne joacă feste, umplem golurile, înflorim întâmplările, ne jurăm, ne dăm cuvântul, chiar așa a fost, să mor dacă mint.

Toți facem așa, dar absolut toți.

Vatmanul Gore, ieri, pe la prânz, mi-a zis verde-n față că guvernul e plin de scamatori, de golani, de perversi, de lunateci, de manglitori. Cum adică, ieri pe la prânz, ce-am zis, păi da! Ieri, la prânz, eram în București, prin Colentina, astăzi sunt pe țărmul oceanului, peste cinci minute s-ar putea să fiu pe Lună, zi și tu ce mai viață. Viața? Ce e viața?

Un ocean de povești, asta e viața ta, un ocean.

Te pierzi așa, în largul oceanului, printre sute, printre mii de povești.

Nici nu mai știi care sunt adevărate și care nu, parcă mai are vreo importanță? Uite, eu, să vă zic, eu am pățit-o, Pitoșkin s-a luat de viața mea, uite-așa s-a luat. M-a vălurit bine de tot, de fapt, mai bine zis, mai precis, mai bine spus. Dar ce poveste vă spun eu? Îl cunoașteți? Ba bine că nu. Îl știți bine. Pitoșkin m-a vălurit într-un fel anume, nemaiîntâlnit până la el, jur că nu mint. M-a întors pe dos. Mi-a dat aripi. Mi-a scris pe Facebook, la superlativ, s-a ținut de mine pe Twitter, acum Rețeaua X, , ce nebuneală, pe Tik Tok, chiar și pe Telegram, pe Youtube.

Am intrat într-o altă eră, așa zicea, cu aplomb, ia seama, amice, să nu zici că nu ți-am zis, ai grijă la frecvența universală. Totul e vălurit, ai băgat de seamă, hei, unde caști gura, auzi ce-ți spun? vino cu mine, hai cu mine, ține-te după mine! Așa striga Pitoșkin, un ins imposibil, ieșit de nicăieri, apărut dintr-odată, ieșit dintr-o reclamă, dintr-o carte de aventuri, din bârfe, din bancuri, din reviste jerpelite, din emisiuni de televiziune rătăcitoare prin spațiul cosmic, dintr-un tomberon sau dintr-un butoi așa, ca Diogene. Un butoi de murături, altfel cum? Nu încape nicio îndoială! Da, din spațiul cosmic a venit, ce să mai vorbim?!

Spațiul cosmic? Nu e de mâncat. Așa, printre cartofi prăjiți, printre fripturi, printre pahare de vin, fetească neagră, merlot, cabernet, se înțelege, spațiul cosmic pierde dimensiunea aia imposibilă, se umanizează, frate, dar, frate, să mai bem un păhărel, hai noroc, frate. Mi-a zis unchiul Pompiliu, spațiul cosmic se vâlurește așa ca un val, înțelegi cum devine spațiul ăsta, hai noroc! Fetească neagră, mmmm, ce să mai vorbim.

În Piața Chibrit, vâlurindu-mă, mă ciocnesc de profesorul Moisi, bună ziua, bună ziua, stimate domn, ce spui de spațiul curb, eu mă fâsticesc, domnule profesor, nu sunt eu, mă confundați, nu sunt eu Atanasiade de la minister, nu ești tu? Ce bine semănați, trece un taxi galben, trece o paradă, trec niște fete de la școala normală de fete, uite-l și pe Von Makensen, uite-l și pe Einstein, uite-l și Enrico Fermi. Von Makensen? Da, lucrurile iau o întorsătură colosală, sigur că trebuie să luăm seama la frecvența universală care ne joacă feste, Pitoșkin zice bine ce zice.

Suntem în Paris acum, chiar acum, ne plimbăm pe malul Senei, Pitoșkin perorează pe un ton declamator, îmi vorbește despre Degas, despre Brâncuși, pe Cioran îl are la degetul mic, ce să mai zic de Eliade, soarele cade peste clădiri, se prelinge fantomatic, vâlurit. Ficțiunile se amestecă unele cu altele, viețile noastre se amestecă unele cu altele, poveștile noastre se amestecă unele cu altele de parcă ar fi doar una singură, fundamentală, așa, ca un ocean, Piața Chibrit se animă, poporanul face politică la greu, nu știu care țipă că vine o bamboleră dinspre Teatrul Național. Bamboleră? O furtună electrică, poate. Furtuna mătură Piața Universității, se duce spre Unirea, lasă furtuna!

Pitoșkin? Mi-a trimis un email elogios pe Gmail. L-am crezut pe cuvânt, i-am sorbit cuvintele, m-au încântat. Cuvintele lui entuziaste îmi gâdilau orgoliul, ah, orgoliul meu nemăsurat, gata, gata să mă piardă în neantul lumesc. Da, eram chemat să salvez lumea, ce știi tu? Să-i arăt calea, să-i schimb ideile. Da, eram alesul, ce să mai vorbim? Eram pe deplin convins, fascinat sadea, halucinat.

Dar, păzea!

Atenție la defetiști, la potlogari, la închipuiți! Atenție la îmbârligătorii de profesie! Atenție cu cine vă faceți prieteni pe Facebook! Atenție la hecări!

Atenție la pirați, la pirații din Caraibe, vezi bine! Atenție la spioni!

Atenție la răufăcători! Atenție la șmanglitori! Păi, cum așa, luați seama, foșgăiesc pretutindeni. Ling clanța ministerelor. Șterg podelele la

Comenduire și la Prefectură. Îi găsești sub geam la Președinție, colcăie acolo, să-i vezi! Pupincuriști sadea. Personajele mele, cât curpinde!

Ia să vedem! Glina Hertegova de la Muzeul de Arheologie, psihologul de la Pentagon, Bill, Bill, chiar el, vezi bine, Eliza-avem-confecții-de-bună-calitate, Don Milanese, Angelica-de-metal, proprietărea de la Patul de argint, Giorgio milanezul, Kero, Jano, Olinic-două-zaruri, Arlechino, Grebila Marumbo, Iosrio, Marabella, comisarul Bravissimo, unul dintre baronii nordului, Brabulis, Marchiza Van Dyck, Potloghin de la brutărie, Esmeralda și Bertha de la cofetărie, Paperov de la gazolina municipală, Bersgonian de la arhivele secrete, fizicianul Alfred Jay, Adervistoian, comerciantul de blănuri, vicepreședintele Weinberger, Abu Kadâr, fabricantul de cartușe din Alhombra, Matilda, spălătoreasa cartierului, Lady Zaza, Marghioala, femeie de lume, călătorită prin Casablanca, Copenhaga, Detroit, Lyon, Marsilia, Moscova, un conțopist, fost tunar, Gore Prezan, Emil, spițerul, Pricoliciul de la Arsenal, Eleonora, domnișoara Margareta, profesorul Stamatiade, ochelariul, Pache Pacherovsky, conțopistul de la Primărie, poetesa Carmen, ah, poetesa, domnul Pompiliu, pasionat de cursele de cai. Moreaugarin, Barzoti, bucătarul de la Mambo Pub, Don Pasqualedo, Bucătăresele Vesele din Nottingham, viconte Blimberi, madam Calomfirescu, Di Giorgio, beltonianul Arbuzov, Ambalaia, prințesa din Borobudur, epidemul din Gugumbe, regentul Matayo din Borobudur, Nicaor din Adamville, misterioșii din Kalabra, Pelerinul din Quatar, Geta Eterica, Temutul Caligarri, un comerciant de pânzeturi rare, pe nume Zibin, melcul cu cochilie de lumină veche, comisarul Mallory, doctorul acvatic, Daria Capucino, îndrăgostită de un samsar de automobile, Salgazabar, Plotor, gastrobanianul de sticlă, de Barbosa, burgandaiul de Firossa și de Gunatobanon, halebardierul din Grisa, Sira Serano, din Guadal, Efrona Rimina, cititoare în stele din Batoa Butuba, cruciații delicioși din Jahaw al Manir, Abuuk Katar, Zakor Magaror, întâiul inginer al mândrei Bulbona, Sira Serano, din Guadal, Marmeidillah, peștoaica peștoaicelor, împăratul Owagama, generalul Opragamagopta, Gambria, năbădăioasa, comis-voiajorul cașaloților, Castel Blanco, armurierul, Steve Karding, de la Spitalul Municipal din Londra. Or fi toți, căci mulți mai sunt. Nu, nu sunt toți. În mod sigur, absolut sigur.

Oh, dar poți și dinainte cu cine o să te întâlnești în viața asta? Nu fiți naivi. Eu nu sunt naiv. Sau poate că sunt tare naiv și tocmai de aceea spun,

sus și tare, că nu sunt naiv. Tocmai de aceea, gata cu naivitatea, gata, gata, de trei ori gata. Nici o idee ticăloasă sau perversă nu mai mișcă în front, nu se mai vâlurește de capul ei. Gata, oameni buni, trebuie să ne schimbăm ideile radical. Frontierele au căzut, s-au volatilizat.

Valurile oceanului bat în poarta casei tale. E timpul să pornim cu toții în larg, către o altă aventură. Către o nouă viață. Uită-te și tu în jur! Doar nu vrei să rămâi de căruță, înfinge-te în față, nu te lăsa!

Lumea e a ta, numai a ta!

Îți vine să râzi, nu?!

Cum? Ce spui? Ce idei sunt astea? Păi, idei. Înțelegeți? Sunt tot felul de idei novatoare, lumea trebuie să se schimbe. Tu trebuie să te schimbi.

Înțelegeți ideea de schimbare? Pur și simplu, n-o mai poți ține ca până acum. N-o mai poți duce așa. De ce ai face-o? Nu are sens să te repeți.

Pentru că te repeți! Îți spun eu!

Îți închipui că nu mai e nimic să te surprindă. Crezi că ești teribil de deștept, zi că nu-i așa, nu te suci, ești haios și teribil. Ești mulțumit de tine?

Pentru că ai cumpărat mai ieftin de la magazinul din colț? Sau de la magazinul on-line din Japonia, din Brazilia, din Egipt! Haida-de, asta poate oricine! Să cumpere ieftin, să joace fotbal, să scrie o carte mintoasă, să se dea cu parapanta, să-și cumpere iaht, oricui îi dă mâna, să-și facă, așa, jdemii de conturi pe Facebook, pe Youtube, pe Tic Tok, ăhă!

Dar, un iaht? Un iaht ochios, da! Chiar așa? Haida-de! Ei, na! Mare scofală! Poți să-ți construiești unul! Sunt scheme din astea câte vrei pe Google, scheme cu nemiluita! Dar și oameni găsești pe Google! De toate felurile, să te vâlurești prin viețile lor, la sfert de secundă.

Acolo îi găsești și pe Marmeidillah, peștoaica peștoaicelor, Fifi Baston, Izolba Verhoveen, Haralambie și Petrovici, Fuskas transformat în fantomă, Garga, flașnetarul, dragonul mărilor liliachii, Tătărăscu, Agatha, golanu' de Plotor, măcelarul de pe Venus, Ib Hassan, Arkkai Gabroz, un șmecher de pe Ascabia, Arkkai Gabroz, Silvena Mureno, sirena aia oacheșă din Longville, Vlasko, trompetistul, senatorul Protopopescu, pictorul Boifaciu, primarul Ferdinand, Plotor, măcelarul din Beauburg, Gargalli filozoful, Totoră, circarul, Ihib, tunarul din Longville, Petre Petrache, Gigi Cocalarul, Titi, guvernatorul aricilor de mare, Geta Eterica, Aglaia Protopopescu, Pricoliciul de la Arsenal și, oho, oho...

Găsești oameni de toate felurile.

Iar iahturi? O droaie! Și mașini de curse, mingi de golf, poduri, rachete, poduri, camioane, gagici, păpuși, castele, nasturi, ciorapi, prăjituri, oh, da, și-un tort mare de ciocolată cum n-ai să găsești în cartierul tău, nici de leac. Deschizi Google și caști gura acolo, îți arată pe îndelete cum se face.

Păi ce crezi tu, tu care îți faci selfie chiar acum și nu te uiți că e roșu la semafor? Păzea!

Dar lasă! Mașinile vin și se duc, nu au suflet. Tu ai grijă de tine. Vezi, e timpul să-ți construiești un iaht, să ieși la larg!

Din larg, venea Pitoșkin. Dar ce e largul? Un hău? O gaură în curul cosmosului? Nu roși de rușine! Largul e acolo unde se pierd toate tiribombele omenirii, torpilele, bancurile, crucișătoarele, trupeții și netrupeții, iluzioniștii, șefii de state, macaronarii, bonjuriștii, malagambiștii, maneliștii, fanii de toate culorile, microbiștii, bicicliștii.

De dincolo de Leningrad venea Pitoșkin, poate din Marea Baltică, din oceanul Pacific, via Hawaii, din Siberia, de dincolo de Cercul Polar, acolo unde oceanul este brăzdat de balenele vorbitoare din Lima. Venea din Washington. Văr bun cu Elvis. Așa zicea, îl avea pe Elvis la degetul mic. A luat masa cu tipii de la Supertramp. Și-a băut cafeaua cu filozofii de la Princeton. El i-a făcut cunoștință lui Trump cu Johnson. El l-a ajutat pe Papa să stea de vorbă cu venusienii care au aterizat lângă Cairo, pe înserate. Era cineva Pitoșkin!

Da, da, stătea așa, la cafea, cu tot felul de politicieni sus-puși, din întreaga lume, și aeronavele de război, burtoase, se duceau buluc spre Vietnam, spre Irak, spre Siria. Cerul se făcea maroniu. Stelele erau portocalii, comisarul Bravissimo patrula, el patrula, bla, bla, bla, domnișoara Margareta ne făcea bezele de pe Mediterana, Fernandel, și el, ne făcea cu ochiul, Birlic, și el, și Tudor Argezi și Jules Verne. Iar Pitoșkin?

Ah, Pitoșkin!

Pitoșkin? Era un viking sadea, robust, gata de luptă. Un pirat englez sau somalez, un hoț de suflete, parșivul, neostoitul.

Strănepotul lui Cristofor Columb. Sau, cine știe, poate era urmașul lui Troțky sau poate Troțky în persoană. Nărăvaș. Autoritar. Mă domina adeseori, mă pune la zid, cum îi mai plăcea s-o facă! Nebunul naibii!

Moscova era a lui. Praga era a lui. Cairo era al lui. Globalist cu experiență, Pitoșkin, nu se-ncurca. Eu căscam gura la el, adică eram naiv, tare naiv, mă rog, făceam pe naivul de naiv ce eram. Cine trece strada?

Lucica din Pașcani? Bobolina? Marabella? Unul dintre baronii nordului, Brabulis, Marchiza Van Dyck, Potloghin de la brutărie, Esmeralda și Bertha de la cofetărie, Paperov de la gazolina municipală, Bersgonian de la arhivele secrete, Adervistoian, comerciantul de blănuri, comisarul Bravissimo, domnișoara Margareta, Birlic, Fernandel, Tudor Arghezi, Nichita Stănescu, Dalida, Elvis, chiar el, Elvis.

Dar lasă-i! Pitoșkin vrea să știe cine e Bobolina, ha!

Da, Pitoșkin, ai dreptate, acum văd lucrurile foarte clar, zău dacă te mint. El râdea cu gura până la urechi. Îi mirosea gura a pucioasă, arunca fulgere prin ochi, îmi vorbea despre Leif Cel Roșu, despre Volga, despre Oceanul Pacific, despre germanii de pe Oder, despre pictorii de pe Sena, despre mâncătorii de oameni din Sumatra, despre Einstein, oh, Einstein, despre Enrico Fermi și despre Fernandel, despre Felix Baumgartner traversând cerurile cu parașuta lui, despre Meghan Trainor smulgând peste un miliard de like-uri pe Youtube, despre cursa de automobile din Texas și despre Marele Val din Indonesia, și despre viața secretă a lui Gosmman sau Barston, eah! Lumea întreagă era la picioarele lui Pitoșkin, printr-un singur click. Click, click.

Chiar așa?! Dar gândește-te, Pitoșkin, o să devii un robot. Dar ce spun eu? Android cu acte în regulă. O să-ți pierzi esența umană! Asta era cheia!

Esența umană! Pentru ea a murit Giordano Bruno. Pentru ea au pus la cale atentate. Pentru ea s-au prăpădit milioane de oameni în războaie fără nume. Esența, asta era cheia! Cheia lumii din toate timpurile!

Lumea? Ce e lumea? Un amestec de umori. O vânzoleală enigmatică.

Valuri și valuri de ființe, gălăgioase, tăcute, smiorcăite, pline de fițe, lumea. Lumea îmi spune în toate felurile. Da, nu sunt hotărâți în nehotărârea lor. Am mii de nume, am o mulțime de avataruri, nu mă joc, am uitat cine sunt, parcă se mai pune?!

Pricoliciul de la Arsenal mă strigă, domnu' Bebe, așa și pe dincolo, să vezi, să nu vezi, are dinți stricați, o limbă movulie, mov adică, ceva în neregulă cu ea, limba. Pricoliciul de la Arsenal, caraghios, da, da, se visează pasăre, uite-așa zboară pe la Comenduire, coloneii își fac cruce, se trag de vipușcă, Bobolina mă alintă, drăguțul meu Pitoșkin, domnișoara Margareta zice, serioasă, domnule Balthazar, ce vești ne aduceți din lumea largă? La farmacie, nu știu care mă confundă cu Eleonora. Altul, la cinematograful, mă calcă pe bombeu și își cere scuze, iertați-mă, pardon, dragă domnule profesor Stamatiade, știți, n-am vrut, dar îmi pierd, așa, echilibrul, când te

aștepți mai puțin, asta de când am fost la Londra, știți, la Londra am făcut de toate, am fost și șofer de taxi, spion, zarzavagiu.

Pache Pacherovsky, conțopistul de la Primărie, strigă de nebun, următorul, da, tu, ăla cu numărul 85. Numărul 85? Dar asta e anul în care au zis că vor să mă trimită în mină, să mă sature de atâta filozofie vălurită, ei, comuniștii, ce credeai?!

Să mă trimită? Dar ce, eram eu o depeșă? Nu, nu sunt o depeșă, sunt un ales. Păi, nu m-au ales atunci, s-au binoclat la mine, oho!? Au pus ochii pe mine pentru că purtam barbă în ditamai oțelăria, uite-așa o barbă purtam. Ești filozof, ai? Dar ce, tovarășul Marx nu are barbă? Faci mișto de noi, zi, mă, filozofule, faci mișto?! Voiau să mă bage-n subteran cu de-a sila, să-mi facă felul acolo. Lasă-i pe ăia, au murit. Proletari, zarzavagii, activiști sadea. I-a prins revoluția pe nepusă masă, uite-așa i-a prins, nepregătiți, i-a scos din papuci, i-au trecut toate apele, au crăpat așa cum crapă un pepene, așa a fost, lumea i-a uitat.

Au dărâmat oțelăriile acum. Într-o noapte le-au dărâmat, mă crezi că am izbucnit în plâns? Am plâns, s-a dus viața mea, tinerețea mea, nebunia mea, astea le-au dărâmat. Au vândut terenul bucată cu bucată, au vândut toate visele mele, schimburile mele de noapte, frigul, covrigii pe care îi ronțăiam cu un soi de evlavie în timp ce Ceașcă răcnea la televizor.

Ceașcă? Tovarășul Nicolae Ceaușescu! Tovarășul Fidel Castro.

Tovarășul Stalin, să fim înțeleși. Tovarășul Lenin. Tovarășa Dolores Ibarruri. Tovarășul Mao Zedung. Tovarășul Troțki. Ronald Reagan și Margaret Thatcher. Elvis. Mata Hari. Steve Jobs, Einstein, Ionescu, Eliade. Prince. The Beatles. Vangelis. Gene Hackman. Lolita. Jules Verne, Kennedy, Trump, Borges, Benazir Bhutto, Dalai Lama, Johnny Depp, Dalida, Aznavour, Eminem, Rihanna, Papa Ioan al II-lea, Pele, Roger Federer. Oau, ce de personaje!

E plină lumea de personaje, e plină ochi.

Dar uitați-vă la mine? Eu cine sunt?

Acum, ce să zic, lumea îmi spune în multe feluri, să știți. Parcă v-am întâlnit în București, la Unirea, în Cișmigiu, pe Facebook. Pe Instagram.

Poate chiar pe Periscope. Nu vă jucați cu drona în Herăstrău, pe Bega, la Herculane, la mitingul din Piața Universității, pe Câmpul Poștei, la Niagara, în Munții Stâncoși, în Insula Paștelui? Nu? Erați acolo, v-am văzut, frumoase poze, postări din alea deștepte, mintoase, ce mai, e plin întregul Facebook.

Da, da, v-am dat like, absolut că v-am dat. Cum adică nu v-am dat like?! Țin minte, era o dimineață de primăvară în București. Acolo, mereu e primăvară. Ei, mai postează câte unul un peisaj de iarnă, mai șeruieste un videoclip. Ce, parcă voi nu aveți mai multe nume?

Aveți și mai multe zâmbete, sigur că aveți, mai multe inimioare.

Aveți, cum să nu aveți?! Am fost și pe Computergames, și pe VisualArt, și pe Chip și la foto.punct.ro. Am fost, cum să nu fiu. Acolo, în rând cu lumea, cel mai tare forumist, la păruială digitală, vezi?!

Dar voi, voi unde erați? La supermarket? La Mall? În Dubai? Am niște poze din Dubai pe stick, stai să vi le arăt! Am cablu USB la Samsung.

Ce credeți? Dar unde e, erai aici, în borsetă, îl aveam aici, întotdeauna, dintotdeauna! Nu e. Da, dar...

Dar cine mi-a furat stickul? Poetesa Carmen de la filiala locală a scriitorilor? Carmen, da, ea, ochioasa, nebuna, cu strungăreața ei ademenitoare. Cu visele ei erotice. Cu zulufii ei ca niște candelabre, da, exact așa, ca niște candelabre. Cu zecile ei de cărți de poezii tipărite, în tiraje de cincizeci de exemplare, pe hârtie velină. O carte mie, o carte ție.

Ce spuneți de această metaforă a mea, din poezia mea, din cartea mea, domnule Pompiliu, nu-i așa că vă impresionează, ce impresionant trebuie să fie dacă a fost impresionat până și criticul literar care a venit de la București, aseară a venit, puțin dezorientat, adică l-am reorientat, a nimerit, în cele din urmă, cantina unde ținem noi cenaclul, ploua în draci, vai, ce metaforic, se înfundase canalizarea, ce superb, poteotic, ce spuneți, vai, a fulgerat!! Care Pompiliu, dragă Carmen, care? Așa întreb eu spânzurându-mi gândul, metaforic, de niște valuri care mătură Constanța de pe harta lumii, cataclismul e pe-aproape, simt eu prin toți porii, la televizor, mâlc,ăștia se caftesc cu Iohannis, cu Ponta, cu Merkel, cu Macron, cu Ciolacu, cu Orban, cu Ciucă, cu poporarii din Piața Chibrit, îi filmează, așa, în Piața Chibrit, un ocean de suflete unduitoare, un ocean de neliniște. Eu nu sunt Pompiliu, mă confunzi.

Zău așa, mă confunzi... Dar te iert pentru că, tocmai tu, care prinzi poezia în sutienul tău, mișelește, tocmai tu mă poți numi cu adevărat.

Folosiți Google Map? Așa se fandosește Carmen, scuturându-și zulufii, sau domnișoara Margareta, scuturându-și zulufii, sau Bobolina, scuturându-și zulufii, citindu-mi gândurile, zbânțuindu-se cu mine pe plajă, în imaginarul ei, la Capul Midia, ne zbânțuim în pielea goală, ca doi

copiii nebunatici ai lumii, ar muri de necaz Pitoșkin, să ne vadă Pitoșkin, uite-așa ar muri de necaz, ce impresionant, impresionat ar fi Pitoșkin!

Dar lasă-l pe Pitoșkin! Farmacistul Iamandi, adică astronomul Grigore, sau fotbalistul Bibi, posibil, tocmai el, să-mi fi șparlit stickul, parșivul! Sau Bebe, zvăpăiatul, enigmaticul, flușturatecul? Bebe?

Nu sunt eu Bebe, să știi!

Bebe care are niște dinți ca niște săpăligi!? Colonelul Sharun care tocmai a postat pe Facebook niște gagici goale? Obin Oba, dragul de el, necruțătorul, cu avatarul lui de beduin în călduri, fără de inimă? Sau poate Coldea? Sau poate Udrea? Sau poate Băse, Ilici, Petre Roman, Eminem, Merkel, Iohannis, Ciolacu, Mitrea, Macron, Iustinian, Gargareloz, Trump, el, în mod sigur. Sau domnișoara Margareta?!

Domnișoara Margareta, oau, dichisita, fandosita? Bobolina, sigur, Bobolina, ah, Bobolina, incredibila Bobolină, ea care a pus pe jeratec întreaga suflare de pe Calea Victoriei, zău așa!? Pricoliciul de la Arsenal, părelnicul, ăla care e, de fapt, geologul Gorewsky?

Comisarul Terente? Comisarul Mallory, adică el, Vespasian, cum care Vespasian? comisarul Mallory de pe Twitter, acum Rețeaua X, mai nou, Rețeaua X! Arcibaldowsky, armurierul, morocănosul din Praga, hai că-l știți, umblă cu un loden ponosit, mănâncă, de la tonetă, cremvurști cu muștar, scrie versuri și mănâncă o tonă de muștar, muștarul ăla îi împresurează ficatul! Ce s-o mai lungim!

Andrei, filozoful cicălitlor, sau psihologii melancolici din Sofia? Sofia?

Întrebați la agențiile de turism de pe Bulevardul Dacia, hai, vă duc eu, îmbrăcați-vă repede! Găsiți pe Youtube sau pe Google o mulțime de informații despre Sofia. Acum plouă în Sofia. E o ploaie cu broaște, broaștele orăcăie, japonezii fac poze, rușii îi suspectează pe americani de fenomenologie, Eliade la fel, la fel Marquez.

Aha, nu-s rușii, marțienii sunt, trebuia să-mi închipui, ei sunt!

Plouă și la noi, la americani, la ruși și pe planeta Marte. E o ploaie cu broaște, broaștele orăcăie, japonezii fac poze în draci, rușii îi suspectează pe americani, zău așa, au ei ceva de împărțit. Aha, rușii, trebuia să-mi închipui, ei sunt! Eu îmi caut stickul. Calc pe broaște, oac, oac. Se pornește valvârtej criza ministerială. În fine, criza politică.

Broaștele fac un vacarm asurzitor. Pesediștii și peneliștii încep și ei să orăcăie în disperare de cauză, la fel useriștii, conțopiștii, decembriștii și malagambiștii. Nimeni nu mai aude pe nimeni. Poporarii, dezmeticiți, se

dedau la acte de nesupunere civică. E o brambureală insuportabilă. Dăncilă face și ea oaca, oaca în ritm de conga. N-o ia nimeni în seamă. Firea, și ea, Mata Hari, la fel, Dalida, madam Stein, și ea. Hai că-mi dau seama! Niște șmecheri de la Serviciul Român de Informații mi-au șparlit stickul. Vor să știe ce mai am eu de gând pe lumea asta, să vezi tu caterincă informațională!

Broaștele năvălesc însă peste tot, planeta scârțâie din toate încheieturile, orăcăie disperată, cad bursele, cad toate pronosticurile electorale, vai de noi în 3599, o femeie va câștiga alegerile prezidențiale din România. Oac, oac. Și dacă n-o fi așa, ce dacă?

Mi-au furat cumva stickul agenției secreți din Moscova, din Washington, socialiștii vorbăreți din Berlin, pictorii înamorați din Paris, cântăreții de blues din New Orleans, jucătorii smintiți din Las Vegas, ah, Las Vegas! Toți, absolut toți îngrămădiți pe Youtube! Sau poate primarul din Zimnicea, sau poate preotul din Caracal, sau poate profesorul de matematici din Bistrița sau poate Lucica din Pașcani, Lucica, da, Lucica păsărica, pitulicea, zvăpăiata, ce, n-o știți? Aia din gară care așa și pe dincolo, de cum cobori din marfar, ce, n-ai coborât niciodată din marfar?

Dă-i un like și un SMS și vine, cum să nu vină? Cum cobori din marfar se giugiulește cu tine printre tomberoane și fanfara din Pașcani cântă în draci pe peron, că trece alaiul prezidențial, cu trenul trece, cu trenul prezidențial, na!

Dar lasă, Pitoșkin e pehlivanul, de pe unde o fi apărut? Și ce, îl cheamă Pitoșkin, chiar crezi că-l cheamă Pitoșkin pe Pitoșkin? Trebuie să fac rost de un revolver, să-l împușc. Păi așa nu se mai poate! Pitoșkin mă urmărește pretutindeni. Iese dintre tomberoane, zâmbește. Iese dintre boscheți, zâmbește. Stau la cafea pe malul Dâmboviței, Pitoșkin iese din ceașca de cafea, zâmbește, un vălurit pervers, lasă, lasă. Pitoșkin asta este o adevărată pacoste! O să-i dau unfriend. El mi-a șparlit stickul! El iese din tomberon și zice că Realitatea Virtuală ne-a înfulecat deja, el e virtual, android sadea, omul cel nou, omul mileniului, omul vălurit, el care străpunge frontierele ca o săgeată, e un efect de tunelare, de vălurire, înțelegi, băiete?!

Sau poate chiar tu ești hoțul. Nu te codi. Ne întâlnim noi îndată pe Twitter, acum, Rețeaua X, , acum, Rețeaua X, și-o să-mi zici. Bine, bine, lasă că vedem noi, ne socotim noi, nu mai da din colț în colț! Poate Balthazar l-a șparlit, poate șmecherii cu galoane de la UNPR, poate tipii de la USR, poate

fandosiții de la PNL, poate gașca de la PSD, da, ei trebuie să fie. Au ei oamenii lor. Nu se încurcă. Când asta? Păi, n-am fost cu ei în campania electorală? Am fost. Am lipit afișe? Am lipit. Am căscat gura la ei cum se fandoseau la mitinguri? Dar ce, e greu să caști gura? Nu e greu! De unde îi știu pe politicienii ăștia? Păi, eu nu citesc Hotnews?! Și ei citesc Hotnews, pe de-andoaselea, ce credeai? Adică noi îi spionăm pe ei și ei ne spionează pe noi. Așa, cum altfel?

Parcă nu știu eu? Știu. Dar chiar dacă nu știu, hai, să nu ne mai jucăm, vă arde de joacă, vine cometa peste noi și vouă vă arde de joacă, Siria e pe chituci, China are dureri de cap, Brazilia, la fel. Hai, vorbesc serios! Voi nu vă uitați pe CNN Live? Eu mă uit. Hai, că nu-i de glumit, fiți oameni serioși, hai, veniți aici, cu noi, în oceanul digital!

Vă zic vreo două pe Skype de nu vă vedeți. Și, dacă e să mă supăr, mă dau Live pe Periscop sau pe Facebook sau pe Tik Tok. Live, adică în direct, asta înseamnă, că ești în direct. Păi, mă vede toată lumea, ce crezi?! Satelitul american bâzâie acolo, sus. Satelitul rusesc bâzâie acolo, sus. Satelitul chinez bâzâie acolo, sus. Extratereștrii, și ei, se binoclează din satelitul lor.

Bâz, bâz, bâz, uite-l pe mocofan, uită-te la el, văluritul, aiuritul! Adică despre mine e vorba, eu sunt mocofanul.

Acum, lasă, să vorbim chestii serioase, hai, puțină seriozitate, ce naiba?! Așa, aștept să-mi ziceți adevărul-adevărat. Care mi-ai șparlit ideile, ficțiunile, scenariile, eseurile, gândurile și strategiile vălurite și văluritoare?

Nu știți, nu?! Aveți voi vreo bănuială, ceva, nu se poate altfel, vă văd eu după ochi, toată noaptea ați flecărit pe Facebook. Ce, eu n-am cont pe Facebook? Am, cum să n-am. Am și pe Twitter, acum Rețeaua X, . Am și pe WattsApp. Am și pe Google.

Știu și cine e Sophie, cum, cine e Sophie? Sophie e tipa aia care zice că o să radă, harști, rasa umană, dintr-o singură mișcare, Sophie, robotul, cyborgul, androidul, ei lasă, o să vedeți. Știu și ce zice Trump din trei în trei minute pe Twitter, acum Rețeaua X, , mai nou, Rețeaua X, și ce zice Johnson la Kremlin, știu ce se vorbește în CSAT, știu de ce-i înghesuie pe Iliescu, pe Roman, pe Voiculescu, știu de ce Macron așa și pe dincolo, știu ce are de gând Depardieu, știu ce visează Carlos Fuentes și Umberto Eco, de ce Borges nu are cont pe Facebook, de ce Marquez nu-și face cumpărăturile la Mall. La Mall și-un Pall Mall.

Adică nu știți cine a zis asta? Adică voi sunteți corporate people, din ăia cu pantofi bine ascuțiți și cu cravate subțirele, sau sunteți cocalari cu biștari, din ăștia noi, văluritori.

Tu ești. Tu ești tipul ăla care se fâțâie de colo, colo, dincolo și dincoace de frontieră când are chef. Lasă! Toma Caragiu a zis, mocofanilor, na. El a zis un-pol-și-un-pall-mall.

Dacă-mi ziceți care mi-ați furat stickul, promit solemn ca eu să vă spun într-un ceas unde e comoara lui Bibescu, vă dau și harta, vă învăț cum să ajungeți la ea în chip miraculos și magic. Vă dă la ProTV. Vă la Antena 3.

Vă dă la B1. La BBC, la CNN. Ce e din drum? vă dă la tabloid cu alde Prodan, Salam, Jean de la Vâlcea, Silvestru, Malagamba, Onasis, Ergo, Osiris, Fernandel, Gianina, Robotina, pe bune.

Comoara lui Bibescu? Am zis eu Băsescu, așa am zis? Păi, n-o caută toată lumea?! O caută. E mai tare chestia asta decât Pokemon.

Ai harta vălurită în mână, înțelegeți? și, să zicem, ești pe Amzei. GPS-ul e deasupra. Păi, dacă ești pe Amzei, traversezi, înțelegeți? Traversezi. Nu te duci spre Muzeul Colecțiilor, nu. O apuci peste drum, fii atent, la Eden.

Cobori acolo, la Eden. Vezi că sunt o grămadă de puști acolo. La berică, la taclale.

Toți cu nasul în smartphone. Nasul lor e roșu, roșu din pricina asta.

Dar tu, tu nu părăsești harta, ai înțeles? Și, vezi, bâzâie cursorul de pe hartă, se aprind niște lumini și, bau, reclame! Dar ce credeai? Că pui mâna așa, din prima, pe comoara lui Bibescu, adică nu crezi, zi drept, nu mă crezi? Băsescu am zis? Hai sifon!

O să scriu și pe blogu' meu, pe bune dacă mint. Stickul? Balthazar trebuie să-l fi șparlit, dacă stau bine și mă gândesc. L-a vândut pe bani grei într-un bazar din Oran, din Kabul sau din Bagdad. Sunt absolut convins.

A așteptat să se liniștească apele, să-l cășăpească rangerii pe Saddam, să se înțelegeă, pe ascuns, americanii cu irakienii, cu rușii, cu iranienii, cu chinezii, cu japonezii și cu extratereștrii din Andromeda. Andromeda?

A fost acolo Balthazar, sunt convins.

Balthazar e și el un conspiraționist model, sunt convins de asta.

E interconectat.

Interactiv. Vălurit incurabil. Globalist sadea. Are relații sus-puse cu tot felul de oculte.

Grupul de la Bildenberg? Ai auzit de el? Cum să n-auzi?! Balthazar a fost la Davos. Se are pe bune cu asasinii economici din New York, de pe Venus, din Madagascar, de pe Lună, de pe Saturn, o grozăvie. Da, știi... Se plimbă pe Sena, se plimbă pe Tamisa când are el chef.